

∞ Ontwaken | Episode 1 ∞

Christian Deterink

De wereld drong zich langzaam aan hem op, alsof jaloezieën voor een raam in een donkere kamer langzaam werden opengedraaid. Het aanzwellende licht deed pijn aan zijn ogen en hij kneep zijn ogen zo ver mogelijk dicht. De vage donkere vormen die hij om hem heen zag bewegen verscherpten zich geleidelijk tot menselijke gedaantes; twee dichtbij hem, de rest wat verder naar achteren.

“Hij komt bij”, klonk een stem.

“Ik zie zijn oogleden trillen”, klonk een andere.

Er ontstond wat opgewonden geroezemoes. “Allah zij geloofd”, verstond hij nog net.

De pijn in zijn ogen werd minder en hij kon ze verder openen. Hij merkte dat hij lag, op een bed waarschijnlijk. Hij bevond zich in een vrijwel geheel witte kamer, met boven hem een draaiende ventilator. Vlak naast hem bij het bed stond een man in witte jas, een dokter misschien. Aan de andere kant zat een vrouw op het bed, haar hand in de zijne. Het gezicht onder haar hoofddoek was rood, en ze huilde. Wie zijn die mensen? Wat doe ik hier? Wat is er gebeurd? Maar hij kwam er niet aan toe deze vragen die door zijn hoofd schoten te beantwoorden: zijn brein voelde aan als gemalen pulp en zijn gedachten waren traag als dikke stroop.

“Oh Behruz, mijn geliefde”, snikte de vrouw en ze viel voorover en drukte haar hoofd tegen zijn borst. Hij merkte dat ze heftig huilde.

Hij voelde zich ongemakkelijk dat deze onbekende vrouw hem vast hield en moest zich bedwingen haar niet van zich af te drukken. Ik moet haar toch kennen? Waarom noemt ze me anders haar geliefde? Maar het gewroet in zijn geheugen leverde niets op. Vertwijfeld keek hij om zich heen, op zoek naar hulp. Iemand die zich op de achtergrond had bevonden, vatte dat blijkbaar op als teken, want hij stapte naar voren en zei krachtig: “Hooggeachte sjeik!” De man was gekleed in een jurk die hem bijna geheel bedekte; traditioneel Arabische kleding die een jebala werd genoemd. Hij had verder een kefiyya om zijn hoofd gebonden en om zijn heupen zat een wapengordel, waardoor hij veel weg had van een soldaat, een strijder. Maar ook deze man herkende hij niet. Wanhopig zocht hij in diens gezicht naar iets dat hem bekend voorkwam, maar hij vond niets. Intussen merkte hij maar al te goed dat de soldaat blijkbaar op een bevel wachtte. Maar wat moest hij zeggen? Opnieuw drong zich wanhoop in hem op.

“Ik ... ik...”, bracht hij met moeite uit. Hij viel stil. Tot zijn opluchting stapte de dokter naar voren en zei: “Hij is nog te zwak. Laat hem rusten.”

Goddank, dacht hij terwijl hij zijn ogen sloot en probeerde zichzelf tot rust te manen. Hij merkte hoe ook de vrouw zich van hem verwijderde en hoorde geroezemoes en geschuiifel. Slechts

flarden drongen tot hem door: “laten rusten”, hoorde hij en: “zwaar gewond” en “verward”. Uiteindelijk hoorde hij een zachte bons, als een deur die dicht viel, en was het stil.

Voorzichtig opende hij zijn ogen en hij zag dat iedereen weg was. Wezenloos bleef hij naar de rondtollende ventilator staren, het enige dat nu nog bewoog. Een grote last viel van hem af, maar meteen schoot zijn hoofd weer vol met de vragen die hij zichzelf deels al eerder had gesteld.

Waar was hij? In een ziekenhuis klaarblijkelijk, maar welke en waar? En hoe was hij hier terecht gekomen? Wat was er gebeurd? Hij probeerde rustig te blijven, nauwkeurig te redeneren en vooral niet in paniek te raken. Maar zijn brein bleef leeg, blanco. Hij moest toch wel weten wat er was gebeurd? Wat was het laatste dat hij nog wist? Wat had hij gedaan? Tot zijn afgrijzen moest hij ook die vraag onbeantwoord laten. Hij wist niet eens wie hij was. Want wat was zijn naam? De vrouw had hem wel Behruz genoemd, maar dat zei hem niets...

“Bij Allah”, mompelde hij, merkend dat zijn hart als een idioot sloeg, “Ik weet helemaal niets. Ik ben blanco, een onbeschreven blad... Ik had vandaag geboren kunnen worden...” Opeens had hij het gevoel dat hij geen adem meer kreeg. Wanhopig werkte hij zichzelf overeind en hij sloeg de dekens weg. Hij schoof de benen, die nauwelijks deel van hem leken uit te maken, alsof hij niet alleen was afgesneden van zijn eigen verleden, maar ook van zijn eigen lijf, over de rand van het bed. Hij probeerde op te staan, maar op het moment dat zijn benen hem moesten dragen, viel hij krachteloos als een lappenpop op de grond. Zijn hoofd kwam hard met iets in aanraking en meteen werd alles zwart voor hem.

Toen hij weer bijkwam, bleek hij weer in het bed te liggen. De kamer was leeg op twee personen na: een wachtpost bij de deur met een halfautomatisch wapen in zijn gekruiste armen en een verpleger in lichte kleding bij zijn voeteneind na. De vreselijke waarheid die hij had ontdekt (“Ik weet niets meer!” “Ik ben alles kwijt!”) sloeg hem als een mokerslag en opeens ademloos worstelde hij in zijn dekens om overeind te komen. De verpleger stapte snel op hem toe en drukte hem neer in het bed, over zijn schouder om hulp roepend. Buiten zinnen probeerde hij zich uit de omklemming te bevrijden. Ergens ver weg klonk gekrijs en het duurde even voor hij beseftte dat hij het zelf was die dat voortbracht. Even leek hij zichzelf te kunnen loswringen, maar toen drukte ook de wachtpost hem bij de schouders tegen de matras, hoezeer hij ook tegenstribbelde. Tot zijn verbazing zag hij hoe één van zijn armen en één van de benen die hij had losgeschopt onder de dekens, ingezwachteld waren. Hij had nauwelijks nog pijn opgemerkt, maar was dus gewond! Het maakte hem nog hysterischer. Hij moest weg, weg uit dit alles!

“Kalmeer, sjeik Mazin, in de naam van Allah!”, riep de wachtpost.

Ergens ver weg hoorde hij hoe een deur werd opengeslagen en even later doemde een arts, dezelfde als de vorige keer, boven hem op, met een grote spuit in zijn handen.

“Hou hem rustig”, beet deze de wachtpost en de verpleger toe. De spuit werd in zijn dij gestoken en er verspreidde zich een brandende pijn.

“Ik... ik ... ben afgesneden, van alles, alles!”, schreeuwde hij wanhopig, “ik ben alles kwijt”.

“Rustig maar”, zei de arts op kalmerende toon.

Hij sputterde nog wat onverstaaibaars, maar voelde zichzelf steeds zwaarder worden. De matras leek vloeibaar te worden, en hij zakte erin weg, dieper en dieper. Naar het binnenste van de aarde. Verzwolgen door de wereld.

Wederom kwam hij bij, nog steeds liggend in dat verfoeide bed, in die vervloekte kamer. Hij was alleen, op de wachtpost bij de deur na. Hij voelde zich zwak en breekbaar en concentreerde zich de eerste minuten alleen op zijn ademhaling. Nu voelde hij ook pijn, zeurend, dof en kloppend. Instinctief wist hij dat hij herstellende was van zware, heel zware, verwondingen.

Heel langzaam nam hij zijn situatie door, proberend rustig te redeneren. Oké, hij wist niets meer, hij kende niemand, wist niet wat er was gebeurd en zelfs niet wie hij was. Alhoewel hij sjeik Behruz Mazin genoemd was, zei die naam hem helemaal niets. Hem was iets ergs overkomen, zoveel was wel duidelijk, zo erg dat waarschijnlijk niet alleen zijn lichaam, maar nu ook zijn hoofd hem in de steek liet. Geheugenverlies; dat was de dramatische stand van zaken.

Maar, bedacht hij, waarschijnlijk was het allemaal maar tijdelijk. Zou het niet zo zijn dat zijn geheugen geleidelijk terug zou komen? Tenslotte wist hij nu ook bepaalde dingen nog wel: hij kende de taal die men had gesproken, had de arts van de soldaat en de verpleger kunnen onderscheiden, was nog bekend met het begrip ziekenhuis. Hij was niet alles kwijt, verre van dat. Hij was alleen tijdelijk wat ... verward.

Hij schaamde zich er opeens voor hoe hysterisch hij zich had gedragen. Hij had geschopt en geslagen, gevloekt! Bij Allah, wat niet? Maar nu moest hij zich zien te vermannen; was hij tenslotte niet sjeik genoemd? Men verwachtte het waarschijnlijk van hem!

In een poging zijn gedachten weer op een rij te krijgen bleef hij doodstil met gesloten ogen op het bed liggen. Hij besloot tenslotte dat hij er het beste aan deed niemand te vertellen over wat er nu met hem aan de hand was. Hij moest de schijn ophouden, in ieder geval tot zijn geheugen weer bij hem zou terugkomen. Zo moeilijk kon het toch niet zijn? Tenslotte verwachtte men op zekere hoogte van hem dat hij nog verward zou zijn, na wat er met hem was gebeurd. En als hij slim formuleerde wat hij zei, kon hij indirect een boel te weten komen.

Hij merkte hoe voor het eerst sinds zijn eerste ontwaken, weer een beetje vertrouwen begon terug te krijgen. Het ergste was nu voorbij, nam hij zichzelf voor, het was nu zaak zijn verstand en rust te bewaren en de zaken naar zijn hand te zetten.

Enkele minuten bleef hij rustig liggen in zijn bed, tot hij hoorde hoe de deur werd geopend. Toen hij zijn ogen opende, zag hij dat het de arts was.

“Goedemorgen”, zei hij zo kalm mogelijk.

“Aha, sjeik Mazin”, zei de arts zichtbaar opgelucht, “ik ben verheugd te zien dat u weer een stuk opgeknapt bent.”

“Bedankt voor de zorgen”, zei hij en besloot een voorzichtige gok te nemen: “wilt u zo vriendelijk zijn mijn vrouw bij me te roepen?”

De arts knikte dankbaar en beval over zijn rug naar de soldaat bij de deur; “Haal Rachida!”

Hierna draaide hij zich weer naar hem om, “Verder nog iets naar uw wens, sjeik?”

“Iets lichts te eten, en water”, glimlachte hij, sjeik Mazin voor iedereen behalve zichzelf. Terwijl hij het zei besepte hij inderdaad dat hij honger had. Zijn maag rammelde.

Het volgende moment stormde de vrouw de kamer binnen, die al eerder haar hoofd tegen zijn borst had gedrukt. Ze huilde weer, maar had nu een andere hoofddoek om. Tot zijn verbazing volgden in haar kielzog drie kinderen, als kuikentjes achter de moederkloek. Had zij kinderen? Was hij dus hun vader? Hoe heetten ze? Hij drukte de plotseling opkomende paniek weg en strekte zijn armen uit.

“Rachida...”

“Oh, Behruz”, bracht zij uit, terwijl ze hem in de armen vloog. Ze kuste hem en hoe vreemd het voor hem ook voelde, hij beantwoordde haar kus. Na enkele momenten fluisterde hij: “Laat me de kinderen zien.”

Rachida stond langzaam op en zakte op een stoel bij het hoofdeind, zijn hand nog steeds vasthoudend. Ze wenkte de kinderen nabij, die bedremmeld een paar stappen naar voren deden. Ze leken niet op hun gemak, waarschijnlijk omdat hun vader er zo bijlag en door de hele entourage. Of waren ze stiekem een beetje bang van hem? Wat voor een vader zou hij zijn geweest?, vroeg hij zich af.

Hij probeerde zo warm mogelijk te glimlachen terwijl hij hen in zich opnam. De oudste twee waren jongens, van misschien acht en zes jaar oud, schatte hij. Het jongste was een meisje, een peuter nog. Ze keken hem verwachtingsvol en eerbiedig aan.

“Mijn kinderen”, glimlachte hij. Het stormde door zijn hoofd, hoe moest hij zich uit deze situatie redden? Gelukkig bood Rachida een uitweg: “Zeg je vader gedag, Farid. En jullie ook!” De oudste jongen, Farid, zei zachtjes: “Hallo pappa” en de anderen vielen hem bij.

“Bescherm je je moeder goed in mijn plaats, Farid?”, vroeg hij, niet wetend wat anders te zeggen. Maar hij had goed geschoten. Farid zwol op van trots en zei wat luider: “Ja vader!”

“Goed zo”, zei hij en hij keek naar Rachida. Die vatte dat op als een teken en maakte een vlug handgebaar, “En nu weg kinderen, jullie vader heeft nog meer te doen.”

De kinderen draaiden zich om en liepen vlot weg, bijna alsof ze blij waren weg te kunnen. Hij keek ze na en zag nu pas dat de in een jebala geklede man, waarvan hij dacht dat het een soldaat of een strijder was, de kamer was binnenkomen. Hij deed een paar stappen tot het voeteneinde van het bed, groette hem kort, en bleef verwachtingsvol staan.

Heel even verstijfde hij van angst in zijn bed, maar toen vermande hij zich, “Waar wacht je nog op”, zei hij op een toon die hopelijk autoritair overkwam, “Breng je verslag uit.”

En dat deed de soldaat, of wat hij ook was, zonder te aarzelen. Hij was bijna twintig minuten aan het woord, zo nu en dan onderbroken door een listig geformuleerde vraag van hem, de man die sjeik werd genoemd. En een ongelooflijke waarheid opende zich voor hem, zo vreselijk, zo veelomvattend, zo bizar, dat het hem de grootste moeite kostte zijn kalmte te bewaren. Hoe lang had het geduurd sinds hij bij was gekomen? Twee, drie dagen? Zo’n korte tijd en nu al stond hij op het punt een leven ingezogen te worden waarvan hij nauwelijks kon voorstellen dat het het zijne was...

